

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 47 PŽ-453/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Kristine Saganić suca izvjestitelja i Nevenke Marković člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SINDIKALNA STAMBENA ZADRUGA u stečaju, Zagreb, Trg bana J. Jelačića 15, OIB 35785996858, kojeg zastupa punomoćnik Neno Rstić, odvjetnik u Zagrebu, Biankinijeva 9, protiv tuženika MEJAK SEMIAN iz Zagreba, Horvaćanska cesta 53B, OIB 06845420734, kojeg zastupa punomoćnica Josipa Jurčić, odvjetnica u Zagrebu, Radnička cesta 37.b, radi stavljanja izvan snage javnobilježničke isprave, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-771/22 od 8. prosinca 2022., u sjednici vijeća od 30. kolovoza 2023.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-771/22 od 8. prosinca 2022.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu odbijen je tužbeni zahtjev za stavljanje izvan snage javnobilježničke isprave - javnobilježničkog akta kojeg je 5. studenog 2018. sastavio javni bilježnik Tomislav Knez iz Svete Nedelje, broj OU-134/18, na zahtjev stranaka iz tog ugovora, tužitelja kao cedenta i tuženika kao cesionara, u postupku izravne naplate pred Financijskom agencijom, Regionalni centar Zagreb, ovrhovoditelja ovdje tuženika protiv ovršenika Addiko bank d.d. Zagreb. Odbijen je tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova i tužitelju naloženo tuženiku naknaditi troškove u iznosu od 18.750,00 kn / 2.488,55 EUR.

2. Protiv navedene presude žalbu je izjavio tužitelj isticanjem svih žalbenih razloga s prijedlogom da je ovaj sud preinači ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. Tužitelj smatra da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može preispitati, proturječna je i ne sadrži valjane razloge. Tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio koju je tražbinu Ugovorom o ustupu potraživanja od 5. studenoga 2018. tužitelj ustupio tuženiku, jer iz čl. 1. Ugovora proizlazi da je riječ o postupku

poslovni broj P-1256/2018 i da je na tuženika prenio troškove u iznosu od 113.762,50 kn (sastav odgovora na prijedlog za određivanje privremene mjere).

2.1. Tužitelj smatra irelevantnim pozivanje prvostupanjskog suda na odredbe Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine“ broj: 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09, 120/16 i 57/22; dalje: ZJB), jer tužitelj ne traži utvrđenje da Ugovor o ustupu nema snagu javne sprave, već tvrdi da je Ugovor pravno nevaljan zato što je ustupljena buduća tražbina koja nije određiva ni izvjesna. Ugovor nije valjan niti zbog činjenice što je nakon njegovog sklapanja otvoren stečajni postupak nad tužiteljem (cedent), a tuženik je kao cesionar prijavio to ustupljeno potraživanje u stečajnom postupku nad tužiteljem i ono mu je priznato kao vjerovniku drugog višeg isplatnog reda. Tužitelj smatra da je prvostupanjski sud propustio primijeniti odredbe Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ) o redoslijedu namirenja vjerovnika, a odbijanjem tužbenog zahtjeva dopustio je da se tuženik naplati prije svih. Tužiteljev je stav da je Ugovor o ustupu otvaranjem stečaja nad tužiteljem izgubio pravnu snagu te da je prijavom tražbine u stečajnom postupku tuženik izgubio pravo naplate u postupku izvansudske naplate pred Financijskom agencijom.

2.2. Po tužiteljevom mišljenju, prvostupanjski sud nepotrebno obrazlaže razloge pobijanja dužnikovih pravnih radnji i ništetnosti ugovora, jer to nije predmet ove parnice. Naime, po Zahtjevu za izravnu naplatu, Fina je osnovu za plaćanje upisala u očevidnik redoslijeda plaćanja i izvršila pljenidbu novčanih sredstava ovršenika (tuženika) u korist ovrhovoditelja (tužitelja), ali je nekoliko dana nakon toga punomoćnik tužitelja zaprimio od FINA-e obavijest o vraćanju osnove za plaćanje u kojoj se navodi da je naknadnom provjerom utvrđeno da je tražbina po toj osnovi ustupljena Ugovorom iz 2018. godine te tražbina iz presude više ne pripada tuženiku iz te presude (tužitelju). Tužitelj može osporavati postupanje FINA-e samo u sudskom postupku pa se pozvao na odredbu čl. 14. Pravilnika o načinu i postupku provedbe ovrhe na novčanim sredstvima („Narodne novine“ broj: 71/18, 46/22 i 155/22; dalje: Pravilnik) koji propisuje obvezu Fine kod vraćanja Osnove za plaćanje obrazložiti razloge vraćanja. Obavijest FINA-e o vraćanju osnove za plaćanje ne sadrži potpuno obrazloženje razloga zašto je prihvatila provedbu osnove temeljem tog Ugovora u kojem se navodi da se radi o potraživanju koje tužitelj ima prema Addiko bank d.d. po rješenju Trgovačkog suda Zagreb poslovni broj P-1256/18, kad je Zahtjevu za izravnu naplatu ovrhovoditelj (tuženik) priložio pored Ugovora presudu drugog broja (P-2355/18). Tuženik je prijavio istu tražbinu za koju kod FINA-e traži privilegiranu naplatu suprotno čl. 167. Stečajnog zakona. Sud se nije očitovao niti u pogledu reklamacije koju je tužitelj podnio FINA-i na Obavijest o vraćanju osnove za plaćanje, a propustio je pribaviti službenim putem Zahtjev za izravnu naplatu s priložima kojeg je 9. ožujka 2022. tuženik kao ovrhovoditelj protiv ovršenika Addiko bank d.d. podnio FINA-i za naplatu troška postupka od 341.287,50 s kamatom po osnovi presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2355/2018 i Ugovora o ustupu. Odbijajući izvođenje dokaza, pogotovo knjigovodstveno-financijskog vještačenja radi utvrđenja visine troškova koji su ustupljeni tuženiku, kao i radi utvrđenja je li i u kojem dijelu tuženik ustupljenu tražbinu prijavio kao stečajni vjerovnik u stečajnom postupku nad tužiteljem, činjenično stanje nije pravilno ni potpuno utvrđeno.

3. Odgovor na žalbu nije dostavljen.

4. Tužiteljeva žalba nije osnovana.

5. Pobijana presuda ispitana je u granicama žalbenih razloga i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP), kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 365. st. 1. i 2. ZPP-a).

5.1. Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, ovaj sud utvrđuje da je prvostupanjski sud na osnovi valjane ocjene izvedenih dokaza o tužbenom zahtjevu donio pravilnu i zakonitu odluku. Pobijana presuda je razumljiva, zaključci prvostupanjskog suda utemeljeni su na rezultatima izvedenih dokaza, što je sud jasno i detaljno obrazložio; presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka kako se u žalbi neosnovano ukazuje (čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a). Tužitelj u žalbi ustraje u tvrdnjama koje je isticao tijekom prvostupanjskog postupka, iznoseći nezadovoljstvo utvrđenim činjenicama i ukazivanjem na navodne povrede u postupanju prvostupanjskog suda pri ocjeni dokaza, kojih ovaj sud ne nalazi.

6. U ovoj se parnici raspravlja i odlučuje o tužbenom zahtjevu kojim tužitelj zahtijeva od suda stavljanje izvan snage javnobilježničke isprave - javnobilježničkog akta sastavljenog po javnom bilježniku Tomislavu Knezu iz Svete Nedelje 5. studenog 2018. poslovni broj OU-134/18 na zahtjev tužitelja kao cedenta i tuženika kao cesionara – i to u postupku izravne naplate koju je pred Financijskom agencijom pokrenuo tuženik protiv ovršenika Addiko bank d.d.

7. Prema podacima iz sudskog spisa proizlaze ove okolnosti:

- tuženik je kao punomoćnik odvjetnik zastupao tužitelja u parničnom postupku koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-2355/18. Taj isti postupak se ranije, u vrijeme sklapanja Ugovora o cesiji, vodio pod poslovnim brojem P-1256/2018. Riječ je o parnici koju je pokrenuo tužitelj Addiko bank d.d. protiv više tuženika, među kojima i protiv ovdje tužitelja kao drugotuženika,

- pravomoćnom presudom prvostupanjskog suda poslovni broj P-2355/18 od 22. ožujka 2019. (potvrđena presudom ovoga suda poslovni broj PŽ-3482/2021-2 od 16. prosinca 2021.) naloženo je tužitelju Addiko bank d.d. da drugotuženiku (u ovoj parnici tužitelj) naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 341.287,50 kn,

- 2. veljače 2021. nad tužiteljem otvoren je stečajni postupak poslovni broj St-740/19 u kojem je tuženik prijavio tražbinu kao stečajni vjerovnik drugog višeg isplatnog reda koja mu je utvrđena rješenjem Trgovačkog suda u Bjelovaru poslovni broj St-740/19 od 11. svibnja 2021.

8. U odnosu na postupak izravne naplate pred FINA-om u odnosu na koji tužitelj traži stavljanje van snage javnobilježničke isprave, iz spisa proizlaze ovi podaci:

- tužitelj je 16. ožujka 2022. podnio Financijskoj agenciji zahtjev za izravnu naplatu iznosa od 341.287,50 kn s kamatama, protiv ovršenika Addiko bank d.d.

Zagreb, na ime parničnih troškova koji su mu dosuđeni pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2355/18 od 22. ožujka 2019.,

- po zahtjevu za izravnu naplatu Financijska agencija je izvršila pljenidbu novčanih sredstava ovršenika – ADDIKO BANK d.d. Zagreb u korist ovrhovoditelja tužitelja,

- nakon toga tužiteljev punomoćnik je zaprimio obavijest Financijske agencije od 22. ožujka 2022. o vraćanju osnove za plaćanje u kojoj Financijska agencija navodi da je naknadnom provjerom utvrđeno da je tražbina po toj osnovi ustupljena Ugovorom iz 2018. godine te tražbina iz presude više ne pripada tuženiku iz presude (ovdje tužitelju).

- tužitelj je FINA-i podnio reklamaciju na što je FINA odgovorila 12. travnja 2022. da pri provedbi osnove za plaćanje u korist novih ovrhovoditelja nije bilo propusta FINA-e.

9. Tijekom trajanja parnice, u kojoj je tuženik zastupao tužitelja (u toj parnici drugotuženik), prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, stranke su u obliku javnobilježničkog akta 5. studenog 2018. sklopile Ugovor o ustupu potraživanja, tužitelj kao cedent i tuženik kao cesionar. Iz sadržaja tog Ugovora sačinjenog u formi javnobilježničke isprave, proizlazi da su ugovorne strane suglasno u čl. 1. utvrdile:

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1256/2018 od 22. svibnja 2018. odbijen cesusov (Addiko bank d.d., tamo tužitelj) prijedlog za osiguranje nenovčane tražbine, što je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6018/2018 od 23. listopada 2018.;

- da će očekivano i tužba cesusa (Addiko bank d.d.) biti odbijena kao neosnovana,

- da su predmet ustupa troškovi parničnog postupka koji pravomoćnom sudskom odlukom u parničnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1256/18 budu naloženi cesusu (Addiko Bank d.d.), kao tužitelju u tom postupku, da ih naknadi cedentu (ovdje tužitelj) kao drugotuženiku u tom postupku (čl. 1.).

9.1. U odredbi čl. 2. Ugovora stranke su suglasno utvrdile:

- da su u trenutku sklapanja tog Ugovora već nastali troškovi sastava odgovora na prijedlog za određivanje privremene mjere u iznosu od 113.762,50 kn i sastava odgovora na tužbu u tom istom iznosu.

- da tim Ugovorom cedent ustupa, a cesionar prima tražbinu iz čl. 1. Ugovora zajedno sa svim sporednim pravima sukladno čl. 81. ZOO-a,

- da u trenutku sklapanja Ugovora na cesionara bezuvjetno prelazi tražbina iz čl. 1. st. 1. Ugovora, zajedno sa svim sporednim pravima sukladno čl. 81. ZOO-a.

9.2. U odredbi čl. 4. stranke su ugovorile i to da ako tražbina bude plaćena cedentu (tužitelju) umjesto cesionaru (tuženiku), cedent se obvezuje prenijeti isplatu u cijelosti na cesionara u roku osam dana od primitka isplate. U odredbi čl. 5. Ugovora, ugovorne strane su ugovorile i to da cedent (tužitelj) ovlašćuje cesionara (tuženika) da na temelju tog Ugovora poduzima sve radnje koje smatra da je potrebno provesti kako bi na cesionara kao novog vjerovnika tražbine pored te tražbine prešla i sporedna prava i instrumenti osiguranja koja se tiču te tražbine, kao i da se cedent (tužitelj) obvezuje pisanim putem obavijestiti cesusa (Addiko bank d.d.)

o tome da je na cesionara (tuženika) prenio svoju tražbinu koju ima prema cesusu te da su sa tom tražbinom na cesionara prešla i sporedna prava i instrumenti osiguranja koji se tiču te tražbine. Ujedno je utvrđeno pravo i obveza cesionara legitimirati se i prijaviti kao novi vjerovnik predmetne tražbine prema svim trećim osobama i u svim postupcima koji su na bilo koji način vezani uz tu tražbinu.

10. Tužitelj, što je prvostupanjski sud pravilno utvrdio, u ovoj parnici ne iznosi tvrdnje da kod sastavljanja javnobilježničkog akta (čl. 3. st. 1. ZJB-a) nisu poštivani zahtjevi propisani Zakonom o javnom bilježništvu koji bi javnobilježničkom aktu oduzimali snagu javne isprave, odnosno oduzeli mu ili umanjili vjerodostojnost, a niti tužbeni zahtjev glasi na to da javnobilježnička isprava nema snagu javne isprave (arg. iz čl. 70. ZJB-a). Što se tiče Ugovora o kojem je sastavljena javnobilježnička isprava, upravo su u tome sadržani ključni činjenični navodi na kojima tužitelj temelji zahtjev. No tužbeni zahtjev ne glasi niti na utvrđenje ništetnosti Ugovora o cesiji, a niti glasi na pobijanje dužnikovih pravnih radnji. Pravna zaštita koju tužitelj zahtjevom u ovoj parnici želi ostvariti odnosi se na stavljanje van snage javnobilježničke isprave, njene pravne snage u postupku izravne naplate pred FINA-om, između tuženika kao ovrhovoditelja protiv Addiko bank d.d. To što je prvostupanjski sud ocjenjivao valjanost ugovora o cesiji (čl. 322. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) i utvrdio da ugovor nije ništetan, ne znači da je pogrešno primijenio materijalno pravo, jer na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti, a niti to znači da je sud takvim postupanjem propustio ispitati osnovu tužbenog zahtjeva (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj RevT-362/2018).

11. Činjenice na kojima tužitelj temelji zahtjev za pružanje pravne zaštite u bitnome se odnose na dva temeljna razloga osporavanja pravne valjanosti Ugovora o ustupu potraživanja kojeg su 5. studenoga 2018. sklopili tužitelj kao cedent i tuženik kao cesionar i to:

- a). jer je cedirana buduća tražbina,
- b). jer je nakon sklapanja tog ugovora otvoren stečajni postupak nad tužiteljem u kojem je tuženik kao cesionar prijavio tu istu ustupljenu tražbinu koju pokušava naplatiti putem FINA-e i koja mu je priznata kao vjerovniku drugog višeg isplatnog reda.

12. Prije svega, s obzirom na tužiteljeve žalbene navode kojima on dovodi u pitanje identitet cedirane tražbine, odnosno je li riječ o tražbini iz postupka koji se vodio pred prvostupanjskim sudom poslovni broj P-2355/2018 ili poslovni broj P-1256/2018, ovaj sud prihvata zaključak prvostupanjskog suda koji proizlazi iz rezultata dokaznog postupka, o tome koja je tražbina cedirana tuženiku.

12.1. Naime, iz Ugovora o ustupu potraživanja sasvim jasno proizlazi da je riječ o tražbini s osnove pravomoćno dosuđenog parničnog troška u parničnom postupku koji se vodio između Addiko bank d.d. kao tužitelja, Oblivion d.o.o. kao prvotuženika i Sindikalne stambene zadruge kao drugotuženika. Tužitelj (tamo drugotuženik) se obvezao ovdje tuženiku koji ga je u tom postupku zastupao kao punomoćnik odvjetnik, ustupiti točno određenu tražbinu koja u tom trenutku u potpunosti još nije nastala. U postupku poslovni broj P-1256/2018 odlučeno je o

prijedlogu za osiguranje, a presuda je donesena pod poslovnim brojem P-2355/2018 i njome je društvu Addiko bank d.d. naloženo naknaditi parnične troškove tužitelju koji je u toj parnici bio na tuženoj strani (drugotuženik). Tužitelj se upravo na osnovi te pravomoćne presude obratio zahtjevom FINA-i za izravnu naplatu, ali u tome nije uspio, jer on više nije ovlaštenik te tražbine, budući da je došlo do njenog prijenosa u korist treće osobe, ovdje tuženika (njegovog punomoćnika u toj parnici).

12.2. Prvostupanjski je sud u obrazloženju pobijane presude jasno naznačio da se ovaj postupak vodio najprije pod poslovnim brojem P-1256/2018, a potom poslovni broj P-2355/2018, što tijekom postupka nije ničim niti dovedeno u pitanje. Ti su podaci vidljivi i iz e-spisa; parnica je najprije tekla pod poslovnim brojem P-1256/2018 (pod tim je poslovnim brojem odlučeno o prijedlogu za osiguranje), da bi po pravomoćnom nastavljanju prekinutog postupka (rješenje o prekidu postupka od 4. lipnja 2018. uslijed otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem; rješenje o nastavku postupka 6. rujna 2018. jer je rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3844/18-3 od 5. srpnja 2018. ukinuto rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad ovdje tužiteljem), parnični postupak nastavljen pod novim poslovnim brojem pod kojim je i donesena presuda.

12.3. Uz navedeno, u čl. 1. Ugovora stranke su utvrdile činjenicu koji su troškovi već nastali, a ne da su samo ti troškovi predmet cesije. One su jasno definirale predmet ustupa: troškove parničnog postupka koji pravomoćnom sudskom odlukom u parničnom postupku budu naloženi društvu Addiko bank d.d. (cesusu) da ih naknadi ovdje tužitelju (tamo drugotuženiku, ujedno cedentu).

13. U odnosu na cediranje buduće tražbine, pravilno prvostupanjski sud utvrđuje da je ustup budućih tražbina dopušten, ako je tražbina dovoljno određena ili odrediva. Prema tome, ako ustupljena tražbina ili njen dio, u trenutku potpisivanja ugovora o cesiji predstavlja buduću tražbinu (onu koja u tom trenutku još nije nastala), to je samo po sebi bez utjecaja na valjanost ustupa tražbine.

13.1. Odredbom čl. 80. ZOO-a propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Dakle, ustupiti se mogu postojeće dospjele tražbine, ali i buduće, odnosno one koje u trenutku sklapanja ugovora o cesiji još ne postoje, pod pretpostavkom da su određene ili bar odredive. Mogu se dakle ustupiti i nedospjele i uvjetne tražbine, kao i one koje potječu iz naturalnih obveza, ali i sporne tražbine (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-2224/2021, PŽ-1139/2013, Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Revt-534/2017).

13.2. U konkretnom slučaju, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je ustupljena tražbina odrediva, jer: a) stranke su u Ugovoru točno navele koja je tražbina predmet ustupa (troškovi parničnog postupka koji pravomoćnom sudskom odlukom u tom parničnom postupku budu naloženi Addiko bank d.d. (cesus) kao tužitelju u tom postupku, da ih naknadi cedentu kao drugotuženiku u tom postupku); b) stranke su u Ugovoru jasno označile vjerovnika i dužnika, kao i najviši mogući

iznos tražbine (iznos koji bude pravomoćno dosuđen u tom parničnom postupku); c), stranke su u Ugovoru jasno navele osnovu nastanka te buduće tražbine.

13.3. Prijenos buduće tražbine proizvodi pravne učinke u trenutku njenog nastanka, pravomoćnošću presude poslovni broj P-2355/18 od 22. ožujka 2019. kojom je naloženo Addiko bank d.d. da ovdje tužitelju naknadi parnične troškove u iznosu od 341.287,50 kn. Konačno, stranke su suglasno utvrdile i to da će očekivano tužba cesusa (Addiko bank d.d.) biti odbijena, a očekivanje nastanka buduće tražbine temelje na činjenici da je sud u tom postupku pravomoćno odbijen cesusov prijedlog za osiguranje. Zato je pravilno prvostupanjski sud utvrdio da prijenos buduće tražbine nije zakonom zabranjen i da je cediranje buduće tražbine utemeljeno na slobodnoj volji stranaka iz ugovora o cesiji, a time i na slobodnoj volji tužitelja kao cedenta.

14. Ovaj sud prihvaća i zaključak prvostupanjskog suda o tome da je ustupljena tražbina prešla u imovinu cesionara bez poduzimanja daljnje radnje za valjanost ustupa, te da je riječ o ustupu radi ispunjenja u smislu čl. 88. st. 2. ZOO-a (čl. 4. Ugovora), o čemu je ovaj sud već izrazio stajalište u ovom postupku, u odluci u povodu prijedloga za osiguranje (PŽ-100/2023). Kod ustupa umjesto ispunjenja obveza se gasi samim zaključenjem ugovora, dok se kod ustupa radi ispunjenja obveza gasi tek kada vjerovnik (primatelj) naplati ustupljenu tražbinu od ustupateljevog dužnika (cesusa). Kod ustupa radi ispunjenja dužnik može ispuniti svoju obvezu i prema ustupitelju, čak i kada je obaviješten o ustupu (čl. 88. st. 4. ZOO-a). Međutim, stranke su odredbom čl. 4. Ugovora ugovorile da će u tom slučaju, ako predmetna tražbina bude isplaćena tužitelju-cedentu, tužitelj prenijeti tu isplatu u cijelosti na cesionara-tuženika. Prema tome, tužitelj se ugovorom o ustupu obvezao prenijeti sve tražbine po osnovi pravomoćno dosuđenog parničnog troška u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1256/18 (kasnije P-2355/18) pa tužitelj nakon sklapanja ugovora o ustupu potraživanja i nakon pravomoćnosti presude kojom je naloženo Addiko bank d.d. da naknadi parnične troškove, više ne može od Addiko bank d.d. potraživati parnične troškove, jer on (više) nije vjerovnik te tražbine nego je to tuženik. Upravo zbog toga tuženik je osnovano pokrenuo postupak radi izravne naplate svog potraživanja prema Addiko bank d.d. jer, kako to i Financijska agencija u dopisu od 16. ožujka 2022. navodi, tražbina iz presude više ne pripada tuženiku iz presude (drugotuženiku, ovdje tužitelju) pa tužitelj neosnovano smatra da cesiji treba oduzeti pravni učinak u postupku izravne naplate u kojem se tuženik pokušava naplatiti od cesusa.

15. Što se tiče činjenice da je nad tužiteljem naknadno (nakon sklapanja Ugovora o ustupu tražbine) otvoren stečajni postupak, neosnovano tužitelj u žalbi tvrdi da tu okolnost prvostupanjski sud nije cijenio u kontekstu ispitivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva. Naime, sama činjenica što je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak nema utjecaja na valjanost Ugovora o ustupu potraživanja od 5. studenoga 2018. Ugovor o ustupanju nije ništetan, što uostalom tužitelj ne spori, a niti je on iznio činjenice koje bi upućivale na to da bi ugovor o cesiji bio pobojna pravna radnja niti to u ovom postupku traži. Činjenica što je tuženik prijavio tražbinu u stečajnom postupku (koja se odnosi i na predmetni trošak parničnog postupka iz predmeta poslovni broj P-1256/18, odnosno poslovni broj P-2355/18) nije od utjecaja na ovaj postupak.

15.1. Stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku (čl. 167. SZ-a). To znači da tuženik svoju tražbinu koju eventualno ima prema tužitelju kao stečajnom dužniku može ostvarivati samo u okviru stečajnog postupka i ne može pokretati druge postupke protiv tužitelja kao stečajnog dužnika radi naplate tražbine koju ima prema njemu. Međutim, u postupku izravne naplate pred Financijskom agencijom na temelju zahtjeva za izravnu naplatu (podnesenog na temelju pravomoćne presude broj P-2355/18 od 22. ožujka 2019. i Ugovora o ustupu potraživanja), tuženik niti ne pokušava ostvariti tražbinu prema tužitelju, već pokušava ostvariti svoju tražbinu prema Addiko Bank d.d., koju je na njega tužitelj prenio prije otvaranja stečajnog postupka. Tužitelj tužbenim zahtjevom želi postići nevaljalost predmetnog ustupa upravo u tom postupku izravne naplate. Međutim, tuženik je osnovom pravnog posla zaključenog s tužiteljem u vrijeme kada nad tužiteljem nije bio otvoren stečajni postupak, stekao buduću tražbinu prema Addiko Bank d.d. kojom može slobodno raspolagati pa i na način da traži prisilno ostvarenje putem Financijske agencije, što je i provedeno 9. svibnja 2022., kako to i tuženik u postupku ističe.

15.2. S tim u vezi tuženik je izričito izjavio i dokumentirao da je obavijestio stečajni sud o činjenici da je naplatio cediranu tražbinu od Addiko bank d.d. u postupku izravne naplate pred FINA-om, te da se odriče prava na njeno namirenje u okviru stečajnog postupka nad tužiteljem. Pritom je obrazložio da je prijavio tražbinu u stečajni postupak nad tužiteljem zato što je tada još bio u tijeku postupak povodom žalbe protiv presude (koja još nije bila pravomoćna), a da je po primitku pravomoćne sudske odluke zatražio provedbu izravne naplate prema Addiko bank d.d. te da je naplata provedena.

16. I konačno, s obzirom na to da se u ovoj parnici ne raspravlja niti odlučuje o tužbi radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, posljedično čemu se niti ne ispituju pretpostavke pobijanja, ovaj sud prihvata odluku prvostupanjskog suda o tome da se daljnji dokazi neće izvoditi. Sama činjenica što je tuženik u stečajni postupak koji se vodi nad tužiteljem prijavio predmetnu tražbinu (koja mu je priznata), ne čini Ugovor o cesiji ništetnim niti mu oduzima ili umanjuje vjerodostojnost javnobilježničkog akta u postupku izravne naplate protiv cesusa.

17. Slijedom svega navedenog, pobijana presuda je potvrđena (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 30. kolovoza 2023.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **9-3085b-d995d**

Kontrolni broj: **0c366-a80c8-86f4e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.